

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. T. T. T.
bytem X

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. CPR-40355-2/ČJ-2018-930310-218,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. CPR-40355-2/ČJ-2018-930310-218, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 7. 12. 2018, č. j. KRPB-183348-13/PŘ-2018-060022, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. CPR-40355-2/ČJ-2018-930310-218 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 7. 12. 2018, č. j. KRPB-183348-13/PŘ-2018-060022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 156 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kterého se měla z nedbalosti dopustit tím, že od 13. 8. 2018 do 14. 8. 2018 pobývala na území České republiky bez víza.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a argumentaci žalobkyně, která byla v odvolání proti rozhodnutí o přestupku uplatněna. V této souvislosti žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. K tomu žalovaný doplnil, že řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 13. 7. 2018, v důsledku čehož jí byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů, tedy do 12. 8. 2018. Podle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně na českém území pobývala v době od 13. 8. 2018 do 14. 8. 2018 bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu.
5. Pokud se jedná o žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR a žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, které byly podány ještě před spácháním přestupku, žalovaný se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že se na žalobkyni tzv. fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců nevztahuje.
6. Konkrétně žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v době podání daných žádostí nedisponovala žádným pobytovým oprávněním a současně byla na území České republiky strpěna na základě ust. § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože se na ni právní úprava zákona o pobytu cizinců nevztahovala, jak vyplývá z ust. § 2 písm. a) téhož zákona.
7. Současně žalovaný doplnil, že problematika udělování pobytových oprávnění, včetně rozhodování o přiznání tzv. fikce pobytu, nespadá do kompetence cizinecké policie. Co se pak týče žalobkyní odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018,

sp. zn. Pl. ÚS 41/17, žalovaný připomněl, že jím sice došlo ke zrušení ust. § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ale až poté, co došlo ke spáchání přestupku. Žalovaný tak neshledal žádné důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem.

III. Žaloba

8. Žalobkyně v žalobě namítala, že v době údajného spáchání přestupku od 13. 8. 2018 do 14. 8. 2018 pobývala na území České republiky oprávněně, a to na základě fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobkyně zpochybnila závěr správních orgánů, podle kterého nelze dané ustanovení vztáhnout na situace, kdy žádost o udělení pobytového oprávnění podala osoba, která byla v rozhodné době v postavení žadatele o mezinárodní ochranu v režimu zákona o azylu. V tomto ohledu žalobkyně podpůrně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, ve kterém byla řešena rovněž otázka související s posuzováním žádosti o povolení k přechodnému a trvalému pobytu za předpokladu, že daná osoba předtím nedisponuje žádným pobytovým oprávněním podle zákona o pobytu cizinců.
9. Stejně tak se žalobkyně neztotožnila s argumentem žalovaného, že posuzování žádostí o udělení pobytového oprávnění či naplnění podmínek pro přiznání tzv. fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců není v kompetenci cizinecké policie. Důvodem je skutečnost, že daná fikce nastává přímo na základě dotčeného ustanovení, tedy nikoliv až rozhodnutím orgánu veřejné moci. V rámci rozhodování o přestupcích na daném úseku veřejné správy navíc musí být posuzováno, zda byl pobyt oprávněný či nikoliv, neboť se jedná o podstatu protiprávního jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu.
10. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k úhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru žalobkyně uplatnila v podstatě stejné námitky jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně nebyla v době podání žádosti o udělení jednotlivých forem pobytu držitelkou žádného pobytového oprávnění.
12. Současně žalovaný odkázal na sdělení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) ze dne 6. 9. 2018, podle kterého žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na českém území ani v režimu ust. § 87y zákona o pobytu cizinců. Svým jednáním proto naplnila znaky přestupku, který je jí kladen za vinu.
13. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam ze dne 14. 8. 2018, výsledky lustrace žalobkyně v cizineckém informačním systému a kopie cestovního dokladu žalobkyně. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení. V této souvislosti bylo do správního spisu založeno sdělení OAMP ze dne 6. 9. 2018.
15. Z daného sdělení mimo jiné vyplývá, že žalobkyně podala dne 2. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, která jí nebyla rozhodnutím OAMP opakovaně udělena. Žalobkyně se však proti daným rozhodnutím bránila podáním žaloby ve správním soudnictví a následně podáním kasační stížnosti, která měla ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud kasační stížnost usnesením jako nepřijatelnou odmítl. Právní moc daného usnesení nastala dne 13. 7. 2018, v důsledku čehož zaniklo oprávnění žalobkyně pobývat na území České republiky podle ust. § 78b odst. 6 zákona o azylu. Žádným jiným pobytovým oprávněním žalobkyně nedisponovala a nevztahuje se na ni ani fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců.
16. Kromě toho byla do správního spisu založena rozhodnutí OAMP ze dne 17. 7. 2012, č. j. OAM-5177-10/PP-2012, a ze dne 21. 1. 2013, č. j. OAM-111176-16/PP-2012, kterými byly zamítnuty žádosti žalobkyně o udělení přechodného pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu obcházení daného zákona účelovým souhlasným prohlášením otcovství k dítěti (T. M. T., nar. X).
17. Po uplynutí lhůty stanovené žalobkyni k seznámení se s podklady bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolala. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Žaloba je důvodná.
22. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení skutkového stavu věci, neboť podle jejího názoru pobývala na území České republiky v době údajného spáchání přestupku oprávněně, a to na základě dřívějšího podání žádosti o udělení povolení k přechodnému a trvalému pobytu, což automaticky zakládá tzv. fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců.

23. Podle ust. § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že: „Cizinec se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. h), j), m), n), u) nebo v).“ V této souvislosti je v ust. § 103 písm. n) téhož zákona stanoveno, že: „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
24. Podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců platí, že: „Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti **neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.** Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵¹⁾, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.“
25. Žalobkyni by tedy bylo možné uznat vinnou ze spáchání daného přestupku pouze za předpokladu, že by jí v rozhodnou dobu (od 13. 8. 2018 do 14. 8. 2018) nesvědčilo žádné oprávnění k pobytu. Mezi stranami není sporné, že žalobkyni nebylo žádné pobytové oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců uděleno. Avšak strany se rozcházejí v tom, zda na ni bylo možné aplikovat fikci přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců.
26. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že zákonodárce spojil s podáním žádosti rodinného příslušníka občana EU o pobytové oprávnění následek spočívající s automatickým nastoupením fikce přechodného pobytu, a to až do okamžiku, kdy bude o žádosti pravomocně rozhodnuto. Současně byly za účelem zamezení zneužívání daného institutu pro legalizaci pobytu cizinců, kteří by jinak museli z území vycestovat, vymezeny situace, kdy ke vzniku fikce přechodného pobytu nedochází (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., změna zákona o pobytu cizinců. K bodu 188 – k § 87y. Dostupné na: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=6&ct=70&ct1=0>).
27. K tomu krajský soud dodává, že výjimky z nastoupení fikce přechodného pobytu jsou v daném ustanovení stanoveny taxativně, což znamená, že jejich rozsah nelze v rámci rozhodování jednotlivých případů všeobecně rozšiřovat. Na druhou stranu je třeba konstatovat, že tato fikce má umožnit cizincům, kteří čekají na rozhodnutí o vydání povolení k přechodnému či trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, bezproblémové setrvávání na území (viz k tomu kupř. Moravec, K. Fikce platnosti dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu po uplynutí doby platnosti tohoto pobytového oprávnění. In. Veřejný ochránce práv: Pobyt cizinců: vybrané

- právní problémy, KVOP, 2014). Pokud se tedy nejedná o cizince, kterému nabylo právní moci některé z výše uvedených druhů rozhodnutí, popř. cizince, který podal opakovanou žádost, aniž by v ní uvedl nové skutečnosti, které mohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, je na jeho pobyt nutné hledět jako na pobyt (dočasně) oprávněný.
28. V tomto ohledu je nutné odlišovat specifické situace spočívající v podávání žádostí o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, s čímž je spojena fikce pobytu na dané vízum podle § 60 odst. 7 téhož zákona. Ačkoliv Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakovaně judikoval, že daná fikce nesvědčí cizinci, který žádost podal v době platnosti výjezdního příkazu, tedy aniž by disponoval platným oprávněním k pobytu, nelze podle názoru zdejšího soudu uvedené závěry bez dalšího aplikovat na podávání žádostí v režimu ust. § 87y zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32, a ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019 – 25; dostupná na www.nssoud.cz). V tomto kontextu zákonodárce jednoznačně a jasně vyjádřil překážky uplatnění fikce přechodného pobytu výčtem situací, v nichž fikce nemůže nastoupit. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na všeobecnou zásadu výkladu práva, podle níž se výjimky z pravidla nemají rozšiřovat (*singularia non sunt extendenda*).
29. Ve vztahu k nyní projednávané věci se pak krajský soud neztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobkyni nesvědčila fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců proto, že byla v době podání svých žádostí strpěna na území v režimu ust. § 78b odst. 6 zákona o azylu, aniž by disponovala jiným druhem pobytového oprávnění. Zákon o pobytu cizinců totiž z hlediska nastoupení fikce pobytu nevylučuje ty cizince, kteří žádost o udělení přechodného či trvalého pobytu podali v době, kdy jim byla poskytována ochrana jako účastníkům řízení o mezinárodní ochranu.
30. Na tom podle názoru zdejšího soudu nic nemění ani správními orgány aplikované ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které stanovuje, že: „*Tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany²⁾, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*“ Z jeho dikce totiž nelze dovozovat závěr spočívající v tom, že použití zákona o pobytu cizinců je ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu či osobám, které jsou na území strpěny, navždy vyloučeno. Naopak je vzhledem k systematickému vztahu obou zákonů třeba dovozovat, že zákon o pobytu cizinců jako obecný režim podpůrně doplňuje svou úpravou situace, na něž se režim zákona o azylu (včetně aplikovatelných evropských předpisů SEAS) nevztahuje.
31. Účelem stanovení výluky zákona o pobytu cizinců ve vztahu k účastníkům řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo zabránit smísení dvou různých pobytových statusů či režimů oprávnění k pobytu na území České republiky, a to přednostní aplikací zákona o azylu, který cizinci všeobecně poskytuje vyšší míru ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2006, č. j. 2 Ans 7/2005-61). V tomto ohledu se však podle názoru zdejšího soudu jedná výhradně o dobu, po kterou je cizinec v postavení žadatele o mezinárodní ochranu nebo osoby, která je strpěna na území, popř. má status azylanta nebo držitele doplňkové ochrany. Jakmile přestane být cizinec

beneficientem zvláštních pobytových statusů podle zákona o azylu, přechází pod režim úpravy zákona o pobytu cizinců, a to v celém rozsahu.

32. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl kladen za vinu neoprávněný pobyt na území České republiky pouze od 13. 8. 2018 do 14. 8. 2018, tedy v době, kdy již řízení ve věci mezinárodní ochrany pravomocně skončilo a současně uplynula doba 30 dnů, která byla žalobkyni stanovena k vycestování. Není tedy pochyb o tom, že v danou dobu se na ní již zákon o azylu nevztahoval, resp. nebyla nadále splněna žádná z podmínek pro uplatnění výluky zákona o pobytu cizinců, což se týká rovněž účinků fikce přechodného pobytu podle ust. § 87y téhož zákona.
33. Ve vztahu k posouzení zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí krajský soud nepovažuje za podstatné, jak bylo o žádostech žalobkyně o udělení jednotlivých forem pobytového oprávnění nakonec rozhodnuto. Významná je pouze skutečnost, že řízení ve věci žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu ze dne 25. 6. 2018 v době spáchání přestupku stále probíhalo, což spolehlivě vyplývá z výsledků lustrace žalobkyně v cizineckém informačním systému, které jsou součástí spisové dokumentace.
34. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 121/2011 – 60, uvedl, že: *„Na jedné straně totiž oprávnění pobývat na území České republiky po dobu řízení o žádosti o povolení k trvalému nebo přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU skutečně nezávisí na tom, jak bude o této žádosti posléze pravomocně rozhodnuto, neboť tato žádost může být podle zákona zamítnuta z řady důvodů, které ovšem samy o sobě nemusí nijak zpochybňovat skutečnost, že žadatel během řízení o žádosti splňoval uvedené podmínky podle § 87y zákona o pobytu cizinců pro svůj legální pobyt na území do doby právní moci rozhodnutí o jeho žádosti.“*
35. Správní orgány nevycházely v odůvodnění svých rozhodnutí z toho, že žalobkyně jednotlivé podmínky stanovené v ust. § 87y zákona o pobytu cizinců nesplňovala, ale odmítly na její případ dané stanovení jako celek aplikovat. Takový postup považuje zdejší soud z výše uvedených důvodů za nesprávný, neboť nad rámec zákonem stanoveného rozsahu rozšiřuje nejen okruh osob, kterým nesvědčí fikce přechodného pobytu, ale ve svém důsledku také okruh osob, které mohou být v obdobné situaci přestupkově postihovány. Případné pochybnosti ohledně působnosti dotčených ustanovení při určování pobytového statusu cizince pro účely správního trestání je nutno vykládat ve prospěch obviněného z přestupku, a to v souladu se zásadou *in dubio mitius*.
36. Nad rámec uvedeného krajský soud v souladu s argumentací žalobkyně dodává, že uplatnění fikce přechodného pobytu ve smyslu daného ustanovení zákona o pobytu cizinců nastává přímo ze zákona, tedy nikoliv na základě rozhodnutí příslušného orgánu veřejné moci. Správní orgány rozhodující o přestupku na daném úseku veřejné správy proto musí jako předběžnou otázku posuzovat, zda žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně či nikoliv, neboť se jedná o formální znak skutkové podstaty přestupku podle ust. § 156 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti nesprávnému právnímu posouzení skutkového stavu věci jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k důvodu nezákonnosti shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
38. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl tak, že řízení ve věci přestupku se podle ust. § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, zastavuje, protože skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem. Tímto právním názorem krajského soudu jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení.
40. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a ohledně právního zastoupení advokátem vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH, zvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. prosince 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.
r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.